

МЕФИСТОФЕЛЬ.

Каквото си — оставашъ пакъ това.
Каквато щешъ, перука си тури.
Ходи съ кокили ако щешъ дори —
Ти винаги си пакъ това!

ФАУСТЪ.

Напраздно, виждамъ, събирахъ
Съкровища на мисълта безспира;
И ето ме накрая вѣтъ разбрахъ —
Вѣвъ мене гова сила не извира;
Ни косъмъ по-високо се не дигнахъ,
И близко до безкрайното не стигнахъ.

МЕФИСТОФЕЛЬ.

Приятелю, ти гледашъ на нѣщата
Тѣй, както гледа цѣлниятъ народъ;
Но друго-яче трѣбва да се смѣта,
Прѣди да бѣгатъ радостъ и животъ.
И тази добра! Глава и всички стави —
Ржцѣ, крака — не сж ли въ твойта власть?
И всичко, що блаженъ ме прави —
На него по-малко ли право имамъ азъ?
Шестъ яки коня съмъ си купилъ, значи —
И силата имъ; впрегна ги, така
Прѣпускамъ съ тѣхъ, като кога че
Съмъ съ двадесетъ и четири крака.
И тѣй, напредъ! Тжгата остави,
И право въ шумний свѣтъ върви.
Менъ слушай: тоя, който мисли само,
Прилича на животно въ пуста цѣлина;
Отъ бѣсъ обзето се върти все тамо,
А околъ него вредъ зеленина!

ФАУСТЪ.

И какъ ще почнемъ!